

מסכת מעילה

פרק ג

ג. ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעלה, ימיתה. שערה שנה, ושהארה ושנמצאת בעלת מום, אם משכפרו הבעלים, פמות, ואינה עושה תמורה, ולא נגנים, ולא מועליין. ואם עד שלא כפרו הבעלים, פרעה עד שפטטאוב, ותפкар, ויביא בדקמיה אחרת, ועושה תמורה, ומועליים בה:

ב. הפלריש מעות לנזירותו, לא נגנים ולא מועליין, מפני שהן ראיין לבא כלו שלמים. מת, כי סתוימים, יפלו לנדרה. כי מפרשים, דמי חטאת יילכו לים הפלח, לא נגנים ולא מועליין בהן. דמי עולה, יבאו עולה ומועליין בהן. ודמי שלמים, יבאו שלמים, ונאכלים ליום אחד, ואיינו טעוגין לחם:

ג. רבינו ישמעאל אומר, הקם, קל בתחלה וחמור בסוף, והנסכים, חמר בתחלה וקל בסוף. הקם, בתחלה אין מועליים בו. יצא לנחל

קדרון, מועלים בו. הנסכים, בתקלה מועלים בהן. יצאו לשיתין, אין מועלים בהם:

ד. לשון מזבח הפנימי והמנורה, לא נហנים ולא מועלים. המקדיש לשון בתקלה, מועלים בו. תורים שלא הגיעו זמּנוֹ, ובני יונה שעבר זמּנוֹ, לא נহנים ולא מועלים. רבינו שמעון אומר, תורין שלא הגיעו זמּנוֹ, מועלים בהן. ובני יונה שעבר זמּנוֹ, לא נהנים ולא מועלים:

ה. חלב המקדשין ובייצי תוריין, לא נহנים ולא מועלים. בפה דברים אמורים, בקדשי מזבח. אבל בקדשי בדק הבית, הקדיש פרגנלה, מועלים בה וביבאצחה. חמור, מועלים בה ובחלביה:

ו. כל חרוי למזבח ולא לבודק הבית, לבודק הבית ולא למזבח, למזבח ולא לבודק הבית, מועלים בו. כיצד, הקדיש בור מלא מים, אשפה מלאה זבל, שוכך מלא יונים, אילו מלא פרות, שדה מלאה עשבים, מועליין בהם ובמה שבותוכן. אבל אם הקדיש בור ואחר כה נתמלא מים, אשפה ואחר כה נתמלא זבל, שוכך ואחר כה נתמלא יונים, אילו ואחר כה נתמלא פרות, שדה ואחר כה נתמלא עשבים, מועליין בהו, ואין מועליין بما שבותוכן, דברי רביה יהודה. ורבינו שמעון אומר, המקדיש שדה וילו, מועליין בהם ובגדולייהם, מפני שהוא גדוילי הם. ולד מעשרה לא ינק מן המעשרה. ואחרים מתנגדים פנו. ולד מקדשין לא ינק מן המקדשין. ואחרים

מתנ"באים כן. הפעלים לא יאכלו מגורורות של הקודש. וכן פרה לא תאכל מפרשיini הקודש:

ג. שרשאי אילן של קדיות באין בשל הקודש ושל קדש באין בשל קדיות, לא גהנין ולא מועلين. המען שהוא יוצא מותו שדה הקודש, לא גהנין ולא מועلين. יצא חיז לשלדה, גהנין ממנה. המים שבכד של זהב, לא גהנין ולא מועلين. גתנו באלוותה, מועلين בהם. ערבה, לא גהנין ולא מועلين. רבי אלעזר ברבי צדוק אומר, נותניינו כי ממנה זקנים בלביהם:

ח. קו שבראש האילן של הקודש, לא גהנין ולא מועلين. שבארה, יתיז בקנה. המקדיש את החרש, מועلين בכלו. הגזירים שלקהו את העצים, מועلين בעצים, ואין מועلين לא בשפי ולא בנויה: